

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703124069136/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

sig ogsaa straks her i denne Kreds. En 5—6 adelige Navne blev i en kort Tid nævnede, man spurgte, om den eller den Lord laa ved Badet i Aar, man saa' ud, som om man selv havde en Krone paa sin Karet-dør, man skottede til sin Nabo for at se, om han ogsaa saa' tilstrækkelig fin ud for Selskabet, kort sagt, der udbredte sig en vis Duft af Noblesse over disse Probenreutere, unge Jurister, Handelskommis'er og afdankede Officerer, der gjorde et uimodstaelig komisk Indtryk paa mig, men som tillige foraarsagede mig en vis kvalm Fornem-melse, omtrent som efter at have sunket noget ildesmagende.

Det er muligt, at jeg ikke har Lov til at lade mig irritere, naar jeg i Parktiden møder disse lange Rækker af Lordernes Vogne, virkelige Lords Vogne, fra den virkelige Westend, der stænke Snavset i Regent-Street, Piccadilly og Rotten-Row helt op over Hovederne af de uprivilegerede Fodgængere. Jeg vil indrømme, at det ikke har Lov til at afficere mig saa stærkt, som det maaske gør, naar jeg træffes af et af disse kolde, uforklarligt overlegne Blik fra Mylord eller Mylady inde i Vognen, eller af et af disse aldeles uengivelig uforskammede Blik fra Kusk eller Tjener paa Bukken, hvilke samme Individuer med deres veludstoppede hvide Lægge, pudrede Haar og vandkæmmede Kinds-kæg vilde afgive et udtømmeligt Emne for folkelig Fornøjelse — naar kun Folket selv kunde se det morsomme deri. Det er endvidere muligt, at jeg slet ikke havde Ret, og at jeg aldeles ikke kunde støtte det paa nogen Fornuftgrund, naar jeg ved en tilfældig Revolution her i England vilde give Londonermobben Medhold i, at den rev disse Herrer og disse Tjenere ud af de forgyldte Karosser og satte dem paa halv Kost og lod dem gaa til Fods som andre dødelige og ydmygede det overlegne Blik og dunkede Puderet ud af Hovederne og Hovmoden ud af Hjertet.

Jeg vil indrømme det altsammen. Men til Gengæld vil jeg have Lov til at ærgre mig og til at udtale min Ærgrelse, hver Gang jeg træffer paa disse stakkeis Snobber (hvoraf det vrimer her i England), der bruge Moskussens fra Bond-Street, der ved enhver Lejlighed vise det Kort frem, som en eller anden ung Lord efterlod paa Kollegiet, og som ved skødesløs Slentren, dumme Bemærkninger, blaserte Bevægelser og idiotiske Ansigtsforvridninger sætte en Ære i at efterabe de „virkelige“ unge adelige Drivere, der i Følge Navnet henhøre til Englands berømmelige Adelslægter, men som selv er til Latter og Adspredelse hos det engelske, intelligente Aristokrati, samtidig med at de afgive ydede ugenlige Karrikaturer for „Punch“, „Judy“ og „Fun“.

Hvorledes det altsaa var blevet Aften i Gaar, skal jeg som sagt ikke kunne sige; men Aften blev det, og Nat blev det ogsaa. Stewarden havde sagt mig, at vi vilde være ved Tynemouth omtrent Kl. 3, og